

Měla jsem takovej mátožnej, neskutečnej pocit. Žádněj vzkaz jsem Merovi nenechala.

Když jsem s mámou předešlýho večera mluvila, vrátil se domů táta. Rychle jsem ovšem zavěsila a on si ničeho nevšiml.

Zaklepal mi na dveře, aby mi dal dobrou noc. Vypadal unaveně, měl tmavý kruhy pod očima, ještě nalíčenýma z televize, s odličováním se nenamáhal. Povídal, že točil někde v Seattlu sportovní dokument a že to zabralo celej den. A že ho ukrutně bolí hlava. Možná mu začíná nějaká alergie. „Ten zatracenej pes je tu pořád. V kobercích. Já to cítím.“

Chtěla jsem mu vyjít vstříc, a tak jsem odpověděla: „Ouško už ale doma dlouho nebyl. Třeba...“

„Cítím ho. Jako by se mi ten odpornej zavšivenej teriér válel v posteli.“

Druhej den ráno táta odjel asi v osm do studia, ale v půl desátý volala asistentka, kde že je pan Pierson. Telefon vzala naše hospodyně a pak zavolala mě. „Francesko? Tady je Holly Merchantová. Už čtyřicet minut čekáme na tatínka, ale nějak se mu nemůžeme dovolat na mobil. Není náhodou doma?“

Prohlásila jsem: „To určitě není.“ Ale zároveň jsem se rozběhla do tátova pokoje, abych se přesvědčila, podívala jsem se taky do jeho pracovny, do obýváku i do tělocvičny v přízemí. Táta tu pochopitelně nebyl. Jedno z jeho aut, novej mercedes, nestálo v garáži.

O něco pozdějc, kolem poledne, zavolala Holly Merchantová znovu, že táta je na natáčení, abychom si nedělaly starosti. Nejdřív si prý zajel do města na pohotovost pro prášky na bolení hlavy.

Když se kolem sedmý večer vrátil domů, měl nejistou chůzi a oči se mu leskly. Choval se divně, jako by měl horečku a závrať. Nalíčení si částečně smyl, ale zůstalo mu pár šmouh a krupiček na čele. Opakoval totéž, co říkala Holly Merchantová do telefonu – zaskočil si na pohotovost, dali mu léky na bázi kodeinu a tím pádem mohl celý den točit. Má se prý brzy navečeřet, vzít si další prášek, hned si jít lehnout a dvanáct hodin spát.